

H

Harmonie

klasická hudba, jazz a world music

čtvrtek, 14. únor 2019

Federico Colli: Dopředu mě posunuje zvědavost

Napsal(a) [Magdalena Nováčková](#)

foto: WOLAND

Třicetiletý italský klavírista Federico Colli není českému publiku ještě příliš známý. Přitom již ve světě dosáhl pozoruhodného renomé ať už v recitálových

vystoupeních nebo při sólových koncertech se špičkovými orchestry i dirigenty. Jmenujme například Petrohradskou filharmonii, Orchester Mariinského divadla, Orchester Santa Cecilia Roma, Camerata Salzburg a mnohé další. Brzy si ho české publikum bude mít možnost poslechnout na dvou koncertech v Ostravě. K rozhovoru se setkáváme přes Skype, a ačkoli se tomu Federico Colli nejprve brání, podaří se mi ho přesvědčit, aby zapnul kameru. Potřebuji ho totiž vidět. Strávím tak bezmála hodinku s tímto pozoruhodným mladým mužem s vášní pro literaturu, filozofii a ruské klasiky. Z mladého klavíristy číší takový elán a přesvědčení, že člověk začne i trochu závidět. Krásná byla doba, kdy jsem vnímala svět podobně vyhraněným způsobem. Věci byly buď dobré nebo špatné. Nic mezi tím, žádný kompromis. A takový je Federico Colli.

Když si člověk na webu otevře stránky různých slavných interpretů a vyhledá si jejich profesionální životopisy, tak se ve výsledku vzájemně příliš neliší. Nejprve si přečtete o významných soutěžích, kde dotyčný získal některé z předních míst. Pak následuje výčet slavných orchestrů a dirigentů, se kterými vystupoval. Potom přijde seznam velkých koncertních domů, kde hrál. U vás najdeme podobné informace. Je to úctyhodné curriculum, rozhodně to nechci nijak znevažovat, ale nevyovídá nic o tom, jaký skutečně jste jako člověk. Chci vědět, jak jste jako lidská bytost utvářen, co vás formovalo a jaký je váš vnitřní svět. Tak tedy, jaký jste? Co pokládáte za důležité sdělit o sobě publiku, které se chystá na váš koncert?

Máte pravdu, že profesionální životopisy jsou jednostranné. Slouží totiž k přesně stanovenému účelu a neřeknou vám nic o umělcově duši nebo o tom, co se mu zrovna honí hlavou. Právě proto jsou důležité rozhovory. Rád bych čtenářům sdělil, že sám sebe nepokládám jen za klavíristu a za technika klavírní hry či jak to říct... Pokládám se za umělce, jehož nejvýraznějším povahovým rysem by měla být zvědavost. Být zvědavý na všechno. Tím mám na mysli každý aspekt reality, jež může přispět k vytváření harmonie mezi lidskou duší a krásou. Každý aspekt života a každý aspekt vědomí by měly být podřízeny úsilí učinit umění služebníkem krásy.

Jak takové úsilí vypadá v praxi?

Zrovna v tomhle životním období se zabývám biblí a dějinami židovství i křesťanství, abych lépe porozuměl vztahu mezi humanitou a Bohem. Na první pohled se zdá, že to s hudbou nijak nesouvisí. Je to však pro mě důležité, abych dosáhl větší otevřenosti ducha. Byl bych šťastný, kdyby mne lidé považovali za umělce s otevřenou myslí. Umělce, který používá pochybnost k tomu, aby více porozuměl hudbě, kráse a vztahu mezi krásou a pravdou. Bez zvědavosti bych nad těmito věcmi vůbec nepřemýšlel. Přitom cítím, že právě zvědavost mne posunuje dopředu v mé vlastní umělecké tvořivosti. Jedná se o jednu z nejdůležitějších věcí, které tvoří moji osobnost.

Jak se mladý italský talentovaný kluk stane profesionálním klavíristou? Tady v Čechách toho mnoho nevíme o italském hudebním školství a tamních

poměrech při studiu uměleckých oborů. Můžete říci něco o vaší osobní cestě k hudbě a umění?

Tady v Itálii máme poměrně solidní hudebněvzdělávací systém. Chcete-li se stát profesionálem, musíte vystudovat desetiletou konzervatoř a zakončit ji absolutoriem. Tedy průměrná délka studia je deset let, ale někdy to může být i devět nebo naopak dvanáct. Konzervatoř je jediná státní instituce, kde můžete hudbu studovat. Jestliže po konzervatoři chcete pokračovat dál, tak musíte na soukromou akademii. Můj vlastní hudební vývoj začal úplně přirozeně. Nikdo z rodičů se hudbě nevěnoval. Nejdříve mě přihlásili na bicí, to mi byly asi tři čtyři roky. Pak jsem přešel na elektrické piano a teprve v jedenácti letech jsem začal s klasickým klavírem. To vše se odehrávalo se soukromými učiteli, takže s hudebním školstvím jsem v dětství nepřišel vůbec do styku. I má další cesta probíhala pod vedením soukromých profesorů a nikoli v kolektivu na konzervatoři. Tam jsem chodil jen na zkoušky.

foto: Roberto Mora

Jaký je váš názor na hudební soutěže? Jste jejich stoupcem? Je to dobrý nástroj k nastartování koncertní kariéry? Nebo je to naopak záležitost, která může vyřadit ze hry i velmi nadané jedince, kteří i přes mimořádný umělecký talent nedisponují soutěžním duchem a nemají dostatečnou odolnost proti stresu?

Je to samozřejmě stresující, ale celý náš život je takový. Například můj včerejší den

představoval mimořádný stres. Musel jsem totiž rozhodnout, co budu hrát na třech různých recitálech v letech 2020 a 2021. Dva až tři roky dopředu rozhoduji o tom, jak budou vypadat konkrétní dny mého života za tak dlouhou dobu! Soutěže jsou také nesmírně stresující, ale zároveň hrozně důležité. Snad bych řekl dokonce bezpodmínečně nutné pro rozvoj koncertní kariéry. Je jasné, že nemůžete vždycky vyhrát. Když se však v těch nejdůležitějších pěti šesti soutěžích na světě umístíte do třetího místa, tak projdete během samotné soutěže velmi náročným procesem, jež vás velmi posune. Následně se setkáte se spoustou důležitých lidí, především manažerů a uměleckých ředitelů, kteří vám skrze nové příležitosti pomohou dostat se na úplně jinou úroveň kariéry, než byl člověk předtím. Prostě když máte na pódiu co říct, tak je soutěž ideální platformou, jak to ukázat světu. Bez absolvování soutěže by k takovému procesu nikdy nedošlo. To hlavní však přijde teprve poté. Je velice těžké dostat se na vrchol, ale ještě těžší je udržet se na něm. V soutěži musíte obstát před porotou, která vás soudí. Po soutěži však musíte obstát sám před sebou a před celým světem.

foto: Sarah Ferrara

Tvrdíte, že obrovský vliv na váš umělecký rozvoj má literatura. Čtete eseje, filozofické texty, a hlavně evropské klasiky. Můžete o tom říci víc?

Je to propojené s tím, co jsem řekl na začátku. Každý aspekt kultury, se kterým se setkám, přispěje k utváření mé osobnosti a k otevřenosti ducha. Vezměme si například nějakou krásnou věc od Puškina nebo Tolstého. Když se budete snažit vnímat každé světlo, každý stín, prostě každý osobnostní rys jednotlivých postav, když se necháte unést atmosférou a budete se snažit vcítit do života aktérů, tak poté

zjistíte, že hrajete Čajkovského jinak. Puškin a Tolstoj vás obohatili tak, že vaše interpretace Čajkovského bude jiná a oduševnělejší. Změní vás to. Budete o něco bohatší, což se následně pozná na tom, jak skrze klavír budete komunikovat se světem. Je to jako s vařením. Najednou budete mít k dispozici více zajímavých surovin a koření. Když otevřete lednici a zjistíte, že jsou v ní jen rajčata a vajíčka, tak s tím moc parády nenaděláte. Možná nějaké jednoduché těstoviny. Jestliže však bude lednice plná spousty zajímavých věcí, tak z toho s pomocí vlastní kreativity vykouzlíte hostinu. To samé platí v hudbě. Potřebujete kreativitu a zajímavé ingredience. Těmi zajímavými ingrediencemi není jen literatura. Podle mě člověk musí přečíst hodně kvalitních věcí z beletrie, filozofie i náboženství, a zároveň to na sebe nechat působit tak, aby se stal lepší lidskou bytostí. Když na sobě skutečně pracujete a upřímně chcete být lepším člověkem, tak to lidé na koncertě z vaší hry poznají.

Co byste chtěl vzkázat čtenářům HARMONIE a posluchačům, kteří se chystají na vaše ostravské koncerty?

Přijďte! Čajkovského první klavírní koncert je úžasný. Skrze toto dílo se pokusím vám zprostředkovat všechny elementy ruské duše a kultury. Melancholii, smutek, heroismus, vlastenectví, to vše nalezneme v tomto jediném kusu. Být na takovém koncertě je jako navštívit muzeum ruského výtvarného umění. Udělám všechno pro to, abyste mým prostřednictvím vnímali Čajkovského hudbu nejen sluchem, ale i všemi smysly a celým srdcem.

Toto je zkrácená verze, kompletní článek v HARMONII II/2019
